

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział II Cywilny - Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Beata Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2022 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P.

przeciwko M. S. (1) (S.)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 25 marca 2022 roku

sygn. akt V C 1250/21

I. **oddala apelację,**

II. **przyznać radcy prawnemu K. P. wynagrodzenie w kwocie 73,80 zł brutto za pełnienie funkcji kuratora ustanowionego dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego w postępowaniu apelacyjnym, które wypłacić należy z środków Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu.**

Beata Woźniak

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w sprawie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. przeciwko M. S. (2) o zapłatę:

1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 618 zł (sześćset osiemnaście złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

- od kwoty 58,54 zł od dnia 01 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 58,54 zł od dnia 05 marca 2019 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 117,07 zł od dnia 28 września 2019 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 45,51 zł od dnia 22 listopada 2019 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 45,51 zł od dnia 01 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 45,51 zł od dnia 17 marca 2020 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 58,54 zł od dnia 16 maja 2020 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 188,78 zł od dnia 10 lipca 2020 r. do dnia zapłaty,

2. przyznał radcy prawnemu K. P. wynagrodzenie w kwocie 132,84 zł brutto (108 zł netto oraz podatek VAT 23% - 24,84 zł) za pełnienie funkcji kuratora ustanowionego dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego,

3. kosztami postępowania obciążył pozwanego i na tej zasadzie:

a) zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 459 zł,

b) nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu kwotę 60,84 zł.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodziła się strona pozwana reprezentowana przez kuratora składając apelację i zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie przepisu art. 6 k.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie w okolicznościach przedmiotowej sprawy i uznanie, że powód wykazał wysokość dochodzonego roszczenia oraz art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. polegającą na sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy ocenie materiału dowodowego przejawiającej się w uznaniu, że powód przedstawił dowody, w oparciu o które można byłoby stwierdzić, że pozwana nie wywiązała się z łączącej ją z powodem umowy, tj. nie wykonała ciężących na niej z tego tytułu obowiązków.

Mając powyższe na uwadze strona apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, a ewentualnie o uchylenie w/w wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, przyznanie kuratorowi wynagrodzenia za postępowanie odwoławcze według norm przepisanych, powiększonego o należny podatek od towarów i usług, gdyż podatek ten rozlicza w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne poczynione przez Sąd I instancji, czyniąc je integralną częścią niniejszego uzasadnienia.

Na wstępie należy zauważyć, że apelacja wywiedziona przez kuratora pozwanego stanowiła w istocie powtórzenie stanowiska prezentowanego w postępowaniu przed Sądem Rejonowym, do którego Sąd I instancji odniósł się w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia i szczegółowo wyjaśnił przyczyny nieuwzględnienia argumentacji strony pozwanej. Nie powielając zatem wywodów Sądu, podkreślić trzeba, że wbrew twierdzeniom apelacji powód wykazał swoje roszczenie co do zasady jak i wysokości. Żądanie zgłoszone w pozwie jest możliwe do weryfikacji na podstawie przedłożonych przez powoda dokumentów prywatnych poświadczonych za zgodność z oryginałem, które pozwalają w sposób pełny ustalić wysokość roszczenia oraz jego zasadność. Powód przedłożył wniosek pozwanego o zawarcie umowy dostarczania wody i odbioru ścieków z nieruchomości w Z., co nakładało na niego obowiązek zawarcia przedmiotowej umowy. Brak było przy tym podstaw do stwierdzenia, że strona pozwana wykazała inicjatywę w przedmiocie rozwiązania tej umowy albo by pozwany spłacił choćby w części obciążające go należności. W związku z powyższym brak było wątpliwości co do legitymacji stron oraz zasadności żądania.

Niezasadny był także zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. Należy przy tym zaznaczyć, że skuteczne postawienie takiego zarzutu wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd

wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (tak SN w orz. z 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98 nie publ.). Ażeby zatem zasadny był zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 k.p.c. oraz uznanie, że mogło to mieć istotny wpływ na wynik sprawy, nie wystarczy wyłącznie przedstawienie odmiennej interpretacji strony co do dowodów zebranych w sprawie, a koniecznym jest natomiast jednocześnie wykazanie – czego nie uczynił apelujący - iż ocena przyjęta przez Sąd Rejonowy za podstawę rozstrzygnięcia, przekracza granicę swobodnej oceny dowodów, którą wyznaczają czynniki logiczny i ustawowy, zasady doświadczenia życiowego, aktualny stan wiedzy, stan świadomości prawnej i dominujących poglądów na sądowe stosowanie prawa. Złożona w sprawie apelacja stanowi wyłącznie polemikę z przedstawionym przez Sąd Rejonowy stanowiskiem i powielenie prezentowanego stanowiska, które również w ocenie Sądu Okręgowego nie zasługiwało na uwzględnienie. Wobec tego, w ocenie Sądu Okręgowego, stwierdzić należy, iż Sąd I instancji nie naruszył art. 233 § 1 k.p.c., co czyni nieuzasadnionym również powyższy zarzut podniesiony przez skarżącą.

Mając powyższe na uwadze Sąd okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w punkcie I sentencji.

O wynagrodzeniu kuratora orzeczono zgodnie z § 1 pkt 1. Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej zasądzając na rzecz kuratora kwotę 60 zł plus VAT.

Beata Woźniak